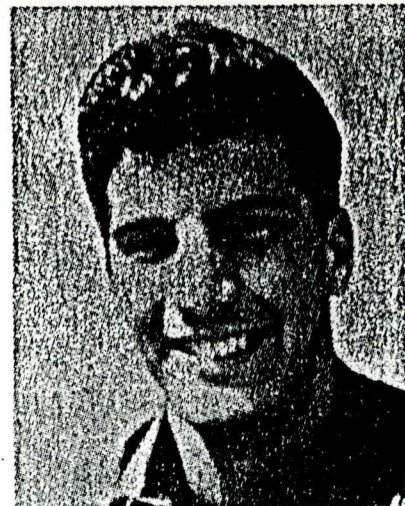

עופר, יצחק

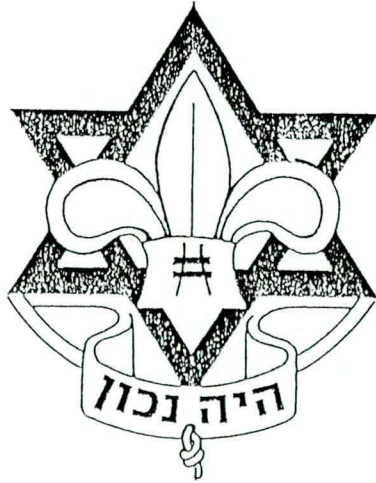

יצחק, בן חוה ודוד, נולד ביום כ"ט בשבט תש"ח (9.2.1948) בחיפה. הוא למד בבית-ספר יסודי בטבריה, בבית-הספר היסודי של גמנסיה "הרצליה" בתל אביב ובבית-הספר התיכון "רחביה" בירושלים. יצחק, שכונה בפיו כל בשם "במבי", היה תלמיד חרוץ וספורטאי מצוי. הוא שיחק בכדורסל בקבוצת הנוער של "הפועל" ירושלים, הרבה לשחות ואהב לשחק בטניס. שנים רבות היה פעיל בתנועת "הצופים", תחילה כחניך וכמדריך,

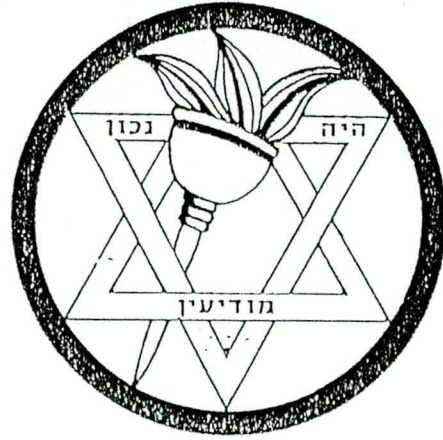
ואחרי-כן כראש גדוד בשבט "מודיעין" של צופי ירושלים. הוא אהב מאוד את הצופיות ואת התנועה והקדיש לה את מיטב זמנו בכל שנות לימודיו, עד גיוסו. יחד עם חבריו אף הקימו להקת זמר של הצופים. יצחק היה בחור חסון ויפה תואר, מקובל מאוד בחברה ואהוב על חבריו. אוהב חיים היה. ידע ליהנות מחייו והיה נעים הליכות וחברותי. מנעוריו ניכר בו שהוא ברוך-כשרונות ובעל תפיסה מהירה, שואף לשלמות בביצוע כל משימה וכל תפקיד שהוטלו עליו, או שנטל על עצמו. בבית הוריו התחנך על ערכים של אהבת העם והארץ, ועשייה למען הכלל ועוד מילדות שאף להיות טייס ולקשור את עתידו בטיס ובחיל האוויר.

יצחק גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1966 והתנדב לחיל האוויר. הוא סיים בהצלחה קורס טיס. אחרי כן שירת בטייסת קרבית של חיל האוויר, שימש מדריך בבית-הספר לטיסה והגיע לדרגת סרן. יצחק בחר בטיס ובחיי הצבא הודות למסורת, לתודעה ולחינוך הלאומי-בטחוני, שספג בבית אבא. הוא מצא את מקומו וחש סיפוק רב במסגרת הצבאית ובחיל האוויר, שהיה בשבילו עולם ומלואו. פעם אמר: "כשאני נמצא באוויר, אני מרגיש כאילו אני נמצא בעולם אחר, בעולם של התרוממות נפש". הוא חש בעוצמה הרבה של כלי-הטיס שהופקדו בידו והיה מלא סיפוק וגאווה על שנבחר להפעיל מטוסי קרב של חיל האוויר. זמן-מה לפני שפרצה המלחמה החליט ללמוד לימודים אקדמיים ואף התקבל ללימודי המחשב, אך לא זכה להגשים את החלטתו. במלחמת יום הכיפורים לחם יצחק כטייס במטוס "סקייהוק", ויצא לגיחות מבצעיות רבות. ביום ט"ו בתשרי תשל"ד (11.10.1973) נפגע ונהרג בקרב בשמי רמת הגולן. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה ובת, הורים ואח.

דברים לזכרו ולדמותו של יצחק "במבי", פורסמו בחוברת "יזכור" שהוקדשה לזכר חללי שבט "מודיעין" של תנועת הצופים; כן נקראת על שמו חורשה ביער של הקרן הקיימת במודיעים.

כחוברת זו הכאנו מעט מדרך חיים.
 שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
 יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
 להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
 נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
 למענם.

אכלים מרכינים אנו את ראשינו
 לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפלג
 במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
 את כאב המשפחות השכולות וחורטים
 בלבנו את שמות יקריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
 במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"
 גדוד "עודד"
 גדוד "הגליל"
 גדוד "אילון"
 גדוד "יובל"
 גדוד "להבות"
 גדוד "עציון"
 גדוד "יובל"
 גדוד "עציון"
 גדוד "עודד"
 גדוד "רעים"
 ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד
 דוד גוראון הי"ד
 יונתן היימן הי"ד
 אריאל ויינר הי"ד
 אורי מור יוסף הי"ד
 יורם מינצברג הי"ד
 שמואל מלכוב הי"ד
 דניאל נמט הי"ד
 יצחק עופר הי"ד
 יונתן פייקס הי"ד
 גיורא מייזלר - נעדר

יצחק עופר ז"ל

יצחק נולד בחיפה ב-9.2.48. סמוך להולדתו החלו לקרוא לו במבי, משום שעיניו היו גדולות מאד. בילדותו עבר במבי בכמה מקומות יחד עם הוריו. הוא החל ללמוד בבית-הספר העממי בטבריה. אל ירושלים הגיע בכחה ז' והחל ללמוד בגמנסיה העברית. במבי למד במגמה הריאליסטית, וסיים בגמנסיה את לימודיו.

את דרכו בצופים החל בשבט "מצדה". בסוף כחה ח' עבר במבי לשבט "מודיעין" לגדוד "עציון". על מעבר זה מספרים חבריו שסופר רבות על עזיבת ה"צמרת" מ"מצדה". במבי החל להדריך קבוצה בגדוד "הגליל" ולאחר מכן הפך להיות ראש גדוד "רעים".

אחד מחבריו נזכר כי במבי היה בין כמה חברים בגדוד שהקימו להקת זמר שנקראה "תרנגולים", הם חיקו את הלהקה המקורית. במבי וחבריו הופיעו מספר פעמים כלהקה.

את עבודתו וחיייו בצופים אהב מאד. חברו מספר, כי במבי אמר לו, כי הוא אוהב את החאקי.

עם גיוסו לצה"ל רצה מאד להיות טייס, ואכן הצליח במבי לסיים את קורס הטייס, דבר שעליו היחה גאותו. כטייס נשאר במבי בצבא הקבע, ובחיל האוויר גם בנה את ביתו. במבי נשא את אביבה לאשה, וב-1971 נולדה להם בת - איילת.

בשנה האחרונה פנה במבי ללימודים אקדמאיים. הוא התקבל ללימודי המחשב. אולם הוא לא הצליח להתחיל את לימודיו. ביום הכיפורים שוב היה בטייסת והשתתף במלחמה כטייס סקיהוק.

במבי נהרג ב-11 לאוקטובר, בשמי הארץ מעל רמת הגולן.

מספר חברו אלכס:

נפגשנו לראשונה בכתה ז'. במבי הפך במהירות למקובל בחברה החדשה עקב אותן תכונות מיוחדות ואובייקטיביות בהן התברך; הוא היה בחור טוב לב, לבבי, נעים הליכות וחברתי ביותר. בנוסף לכך היה במבי בחור חסון ויפה תאר, וספורטאי מצטיין. בעזרת כל אלה תפס מהר מאד מקום מרכזי בחברה. כשהוא כמובן נהנה מאהבת הבנות.

לבמבי הייתה זיקה מיוחדת לצופיות. בזכות השלוב של כושר מנהיגות ואותה זיקה לצופיות, הפך במבי למדריך בצופים. הוא אהב את החיים האלה ומצא בצופים מקום לבטויו העצמי.

עם גיוסו הלך במבי לטייס, דבר לו שאף בעמקי ליבו. ואכן הצליח להגשימו. עלי לציין שהטייס היה עבור רבים מאתנו משאת נפש, הישג לו שאפו כולם. במבי היה היחיד מהמחזור בגמנסיה שהצליח להגשים שאיפה זו.

אני משוכנע, שבמבי הלך בכיוון הבטחוני, ובחר בחיי צבא בגלל אותה מסורת תודעה וחנוך לאומי-בטחוני, שעליו גדל בבית ההורים. במסגרת הצבא בכלל וחיל האויר בפרט הרגיש במבי טוב מאד, והם היו לגביו עולם ומלואו. בשיחות הארוכות שהיו לי אתו ביטא במבי את אשר חש בליבו: "כשאני נמצא באויר אני מרגיש כאילו אני נמצא בעולם אחר, בעולם של התרוממות נפש".

הוא חש בעוצמה הרבה הגלומה באותו מכשיר אימתני שזכה להוביל, ועל כך היה מלא סיפוק וגאווה.

במבי היה מהראשונים, שנישא מבני מחזורנו. לאחר החתונה הכרנו במבי אחר - משפחתי. הוא הרבה לספר עד כמה הוא מאושר בחיים המשותפים עם אשתו - אביבה. מאוחר יותר כשנולדה בתו, איילת, היה במבי מספר עד כמה אוהב הוא את בתו, וכי הדבר החביב עליו, ביותר הוא השעשועים-בחברתה.

בפעם האחרונה ראיתי את במבי בערב יום הכיפורים. במבי סיפר לי בהתרגשות ובהחלבות האופינית לו כי התקבל ללימודי המחשב באוניברסיטה בתל-אביב. במבי עמד בפני פרק חדש בחייו - הפרק האקדמאי אליו לא זכה להגיע.

במבי אהב את החיים, אהב את ההנאות הקטנות והגדולות שבחיים. אני חושב, שבפרק הזמן הקצר, שהחיים עמדו לרשותו, הוא ניצלם כפי שאהב, ואילו היה צריך להתחיל מחדש, היה בוחר באותה הדרך.